

Arrest

nr. 187 755 van 30 mei 2017
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Eritrese nationaliteit te zijn, op 17 februari 2017 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratief Vereenvoudiging van 7 februari 2017 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het arrest nr. 183 029 van 27 februari 2017 waarbij de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Gelet op de beschikking van 22 maart 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 april 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. LIPS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. VAN DE PUTTE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster dient op 17 november 2016 een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten.

1.2. Een vergelijkend vingerafdrukkenonderzoek leert dat verzoekster reeds werd aangetroffen in Italië op 1 september 2016 wegens illegale binnenkomst.

1.3. Verzoekster wordt 22 november 2016 gehoord in het kader van de verordening nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale

bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de Dublin III-verordening).

1.4. Op 1 december 2016 richt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging een verzoek tot overname aan de Italiaanse autoriteiten. Daar binnen de overeenkomstig artikel 22 (1) van de Dublin III-verordening voorziene termijn geen antwoord werd ontvangen inzake het overnameverzoek, wordt Italië op grond van artikel 22 (7) van deze verordening geacht in te stemmen met het overnameverzoek en verantwoordelijk te zijn voor de behandeling van verzoeksters asielaanvraag. De Italiaanse autoriteiten worden hiervan bij schrijven gedateerd op 3 februari 2017 in kennis gesteld.

1.5. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging neemt op 7 februari 2017 de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissingen, die verzoekster op dezelfde dag ter kennis worden gebracht, zijn gemotiveerd als volgt:

“In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan mevrouw, die verklaart te heten:

naam : [T. B.]

voornaam : [A.]

geboortedatum : [...]

geboorteplaats : [...]

nationaliteit : Eritrea

die een asielaanvraag heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag van betrokkene die aan Italië toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 22(7) van Verordening (EU) 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013.

De betrokkene vroeg op 17.11.2016 asiel in België. De betrokkene legde geen identiteits- of reisdocumenten voor. Vingerafdrukkenonderzoek toont aan dat de vingerafdrukken van de betrokkene op 01.09.2016 wegens illegale binnenkomst in Italië werden geregistreerd. De betrokkene, staatsburger van Eritrea, werd verhoord op 22.11.2016 en verklaarde dat ze Eritrea in oktober 2015 verliet om naar Ethiopië te reizen om daar 10 dagen in een vluchtelingenkamp en ongeveer 5 maanden bij familie in Addis Abeba te verblijven. De betrokkene verklaarde dat ze Ethiopië verliet om naar Soedan te reizen om er 1 maand in Khartoem te verblijven alvorens naar Libië door te reizen. De betrokkene gaf aan dat ze er tot de laatste dagen van augustus 2016 verbleef om vervolgens met een boot het grondgebied van de Lidstaten in Italië te betreden. In Italië werden de vingerafdrukken van de betrokkene op 01.09.2016 geregistreerd wegens illegale binnenkomst. De betrokkene gaf aan dat ze 1 maand in Milaan en 2 weken in Ventimiglia verbleef met de hulp van een NGO en vervolgens naar Frankrijk doorreisde om er 2 weken op straat te verblijven. De betrokkene gaf aan dat ze vervolgens naar België doorreisde om er op 31.10.2016 aan te komen. In België diende de betrokkene op 17.11.2016 een asielaanvraag in.

Op 01.12.2016 werd een verzoek voor overname gericht aan de Italiaanse instanties. Dit verzoek werd niet binnen de door artikel 22(1) van Verordening 604/2013 gestelde termijn beantwoord, waardoor Italië met toepassing van artikel 22(7) de verantwoordelijke lidstaat werd.

Tijdens haar verhoor werd aan de betrokkene gevraagd vanwege welke specifieke reden(en) zij besloot asiel te vragen in België en of zij met betrekking tot omstandigheden van opvang of van behandeling redenen heeft, die volgens haar verzet tegen een overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat zouden rechtvaardigen. De betrokkene gaf aan dat ze voor België koos op advies van haar in Israël verblijvende man, die via telefoon had gezegd dat het in België makkelijker is om te kunnen studeren. Bovendien gaf ze aan dat ze via Facebook van vriendinnen vernam dat België beter is om er te kunnen studeren dan andere landen. De betrokkene gaf aan bezwaar te hebben tegen een mogelijke overdracht aan Italië omdat ze naar België is gekomen om er te studeren. Ze gaf aan dat ze van haar man en vrienden hoorde dat ze in België niet zal kunnen studeren.

Wat de door de betrokkene geuite wens in België te kunnen blijven betreft, wijzen we er op dat in Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker dan ook wordt uitgesloten. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat of loutere wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven zijn dan ook onvoldoende grond voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

De betrokkene stelde geen in België verblijvende familieleden te hebben. Wel maakte ze gewag van een in Zweden verblijvende zus en een in Nederland verblijvende neef en nicht.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna EHRM) oordeelde dat een verwijdering door een lidstaat aan een andere lidstaat een probleem betreffende artikel 3 van het EVRM kan inhouden indien er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat in de ontvangende lidstaat een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Het EHRM stelde hierbij ook dat de te verwachten gevolgen van een verwijdering dienen te worden onderzocht rekening houdende met de algemene situatie in die lidstaat en met de omstandigheden die eigen zijn aan de situatie van de over te dragen persoon. Hieromtrent wensen we op te merken dat het EHRM tevens oordeelde dat de omstandigheden in het kader van de Dublin-Verordening de ontvangende lidstaat een zeker niveau van hardheid moeten kennen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen (Mohammed v. Oostenrijk, nr. 2283/12, 6 juni 2013).

We merken verder op dat het Hof van Justitie van de Europese Unie in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 oordeelde dat het gemeenschappelijk Europees asielstelsel is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen waaronder begrepen de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Bijgevolg moet worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortvloeiende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in die context dat in Verordening 343/2003 en heden Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker werd uitgesloten. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat of de wens om in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven kunnen dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Toch kan het volgens het Hof niet worden uitgesloten dat de werking van dit stelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat asielzoekers, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest). Volgens het Hof volgt daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening 343/2003 en Verordening 604/2013. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen asielzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003, opgevolgd door Verordening 604/2013, indien zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en onthaal - en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de asielzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Het komt tevens aan de betrokkene toe om aannemelijk te maken dat in haar geval feiten en omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat zij door een overdracht aan Italië een reëel risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

We wensen dan ook te benadrukken dat de betrokkene tijdens het verhoor de mogelijkheid kreeg gewag te maken van concrete ervaringen, persoonlijk ondergane situaties of omstandigheden tijdens haar verblijf in Italië die door haar als een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest werden ervaren of die zouden wijzen op een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. We merken op dat de betrokkene dienaangaande enkel aangaf niet naar Italië te willen terugkeren omdat ze vernomen had dat ze in Italië niet zal kunnen studeren en België op dat vlak beter zou zijn dan andere landen.

We wijzen er dienaangaande op dat het loutere feit dat de betrokkene vermoedt dat ze in Italië minder kans zou hebben dan in België om te studeren op zich geen schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest inhoudt en dus geenszins een rechtvaardiging vormt voor een verzet tegen een mogelijke overdracht aan Italië. We herhalen dat in Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker dan ook wordt uitgesloten. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat of loutere wens in een bepaalde lidstaat te kunnen

blijven zijn dan ook onvoldoende grond voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

We wensen ook op te merken dat een recent rapport uitgaande van Amnesty International ("Hotspot Italy. How EU's Flagship Approach leads to violations of refugee and migrant rights", 2016) verwijst naar concrete omstandigheden bij de Italiaanse hotspots die een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest kunnen impliceren. We merken op dat het beschreven rapport zich specifiek focust op de omstandigheden bij de registratie van asielzoekers en kandidaat-vluchtelingen na aankomst bij de Italiaanse hotspots. Deze omstandigheden hebben dan ook geen betrekking op de situatie van betrokkene vermits zij onder de bepalingen van Verordening 604/2013 niet terug naar de Italiaanse hotspots zal gebracht worden. Daarnaast merken we op dat het rapport geen melding maakt van schendingen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest met betrekking tot de asielprocedure in Italië en dat er ook geen melding wordt gemaakt van de noodzaak van een opschorting van overdrachten naar Italië in het kader van Verordening 604/2013.

We merken verder op dat het zeker niet ontkend kan worden dat de grote instroom van vluchtelingen de lidstaten, waaronder ook Italië, voor zeer grote uitdagingen plaatst inzake opvang en behandeling, maar dat dit er niet toe mag leiden dat vluchtelingen de facto de lidstaat kunnen uitkiezen waar zij hun asielaanvraag willen behandeld zien. We benadrukken desbetreffend dat, indien zou worden aangevoerd dat in het geval van Italië niet kan worden uitgegaan van het interstatelijk vertrouwensbeginsel, we er op wijzen dat het EHRM in de zaak Mohammed Hussein versus Nederland en Italië reeds stelde dat de situatie van onder meer asielzoekers in Italië niet kan worden gelijkgesteld met de situatie in Griekenland. Het Hof oordeelde dat op basis van verslagen van gouvernementele en niet-gouvernementele organisaties kan worden besloten dat de algemene toestand en leefomstandigheden van asielzoekers, (erkende) vluchtelingen en tot verblijf toegelaten vreemdelingen tekortkomingen kent, maar niet kan worden gelijkgesteld met een systemisch falen in het bieden van bijstand en opvang aan een kwetsbare groep zoals het geval was in de zaak M.S.S. v. België en Griekenland (EHRM 02.04.2012, nr. 27725/10 Mohammed Hussein e.a. v. Nederland en Italië, § 43, 44, 46 en 49). Deze beoordeling werd door het EHRM hernomen in haar oordeel in de zaak Tarakhel v. Zwitserland en ze stelde daarin dat de benadering dan ook anders dient te zijn dan in de zaak M.S.S. (EHRM, 04.11.2014, nr. 29217/12 Tarakhel v. Zwitserland). Ook in het arrest van het EHRM in de zaak A.M.E v. Nederland (EHRM, 13.01.2015, nr. 51428/10) herhaalde het Hof dat de huidige situatie van de opvangstructuren in Italië niet kan worden vergeleken met de situatie in Griekenland ten tijde van de zaak M.S.S. (§35).

De betrokkene verklaarde tijdens haar gehoor geen gezondheidsproblemen te ervaren. We merken op dat de betrokkene tijdens de gehele duur van haar asielaanvraag geen attesten of andere elementen aanbracht die aanleiding geven te besluiten dat redenen van gezondheid een overdracht aan Italië zouden verhinderen of dat redenen van gezondheid bij overdracht zouden leiden tot een risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Daarnaast zijn er tevens geen aanwijzingen dat betrokkene in haar hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming in Italië niet de nodige bijstand en zorgen zal kunnen verkrijgen. Daarnaast verwijzen in dit verband ook naar het geactualiseerde rapport over Italië van het mede door de "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE) gecoördineerde project "Asylum Information Database" (Maria de Donato, "Asylum Information Database - National Country Report - Italy", up-to-date tot december 2015, verder AIDA-rapport genoemd, een kopie wordt toegevoegd aan het administratief dossier) waarin duidelijk wordt gesteld dat asielzoekers in Italië toegang hebben tot gezondheidszorg zowel, juridisch gezien als in de praktijk, en waarin er geen melding wordt gemaakt van structurele of systematische tekortkomingen hieromtrent (p. 82-85).

Het EHRM stelde in de zaak Tarakhel v. Zwitserland dat asielzoekers een kwetsbare groep vormen en bijzondere bescherming vereisen en dit des te meer indien kinderen betrokken zijn en dit vanwege specifieke noden en uitgesproken kwetsbaarheid. Een overdracht in dergelijke gevallen van uitgesproken kwetsbaarheid zou volgens het EHRM zonder individuele waarborgen een schending van artikel 3 van het EVRM kunnen betekenen. De advocaat van de betrokkene argumenteerde dat de betrokkene een kwetsbaar profiel heeft en individuele garanties noodzakelijk zijn. We benadrukken dat de omstandigheden, waarvan sprake in de zaak Tarakhel v. Zwitserland namelijk een gezin met zeer jonge kinderen niet hetzelfde zijn als in de zaak van de betrokkene, een in 1996 geboren vrouw zonder kinderen wiens echtgenoot in Israël verblijft. We verwijzen hieromtrent ook nogmaals naar de het feit dat de betrokkene verklaarde geen gezondheidsproblemen te ervaren en tijdens de gehele duur van haar lopende asielaanvraag geen elementen aanbracht die aanleiding geven te besluiten dat zij in de onmogelijkheid verkeert te reizen en dat redenen betreffende haar gezondheid een overdracht aan Italië zouden verhinderen of dat redenen van gezondheid bij overdracht zouden leiden tot een risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. De betrokkene maakte dan ook niet aannemelijk dat zij op materieel,

fysiek of psychologisch vlak dermate specifieke noden heeft dat er sprake is van een uitgesproken kwetsbaarheid die noopt tot bijkomende concrete en individuele waarborgen betreffende de omstandigheden waarin de betrokkene in Italië zal worden opgevangen.

Met betrekking tot aan Italië overgedragen personen wijzen we er op dat verscheidene recente bronnen bevestigen dat personen, die in het kader van Verordening 343/2003 en heden Verordening 604/2013 aan Italië worden overgedragen, toegang hebben tot de procedure voor het bekomen van internationale bescherming. We verwijzen onder meer nogmaals naar het hierboven reeds beschreven geactualiseerde AIDA-rapport over Italië waarin wordt gesteld dat personen, die op grond van de bepalingen van de "Dublin-verordening" aan Italië worden overgedragen opnieuw toegang hebben tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming indien deze nog niet het voorwerp was van een finale beslissing (pagina 40). Het bovenvermelde AIDA-rapport stelt duidelijk dat "Dublin-terugkeerders", wiens asielaanvraag nog niet het voorwerp was van een beslissing opnieuw in de procedure terecht komen ("The Territorial Commission has not yet taken a decision and the procedure continues", pagina 40). Indien de asielzoeker zich niet aanbodt voor het gehoor en daarna een afwijzing ontving kan de asielzoeker de bevoegde instanties alsnog vragen te worden gehoord ("The person has not presented him or herself for the personal interview and will be issued a negative decision, but may request the, Territorial Commission to have a new interview", pagina 40).

Daarnaast werd er de voorbije jaren werd met behulp van middelen van het Europees Fonds voor Vluchtelingen in de nabijheid van de grote luchthavens (Rome-Fiumicino, Milaan-Malpensa, Bologna...) bijkomende opvangcapaciteit opgericht. Deze opvang was bedoeld voor de tijdelijke opvang van aan Italië in het kader van de "Dublin-verordening" overgedragen personen. Het AIDA-rapport meldt dat deze opvangstructuren sinds juni 2015 niet meer operationeel zijn, maar dat "Dublin terugkeerders" intussen worden opgevangen in het reguliere opvangnetwerk (pagina 67) en het rapport maakt geen gewag van problemen ter zake.

Een andere recente bron is het rapport van de Zwitserse non-gouvernementele organisatie SFH ("Schweizerische Flüchtlingshilfe" -Aufnahmebedingungen in Italien. Zur aktuellen Situation von Asylsuchenden und Schutzberechtigten, insbesondere Dublin-Rück-kehrenden in Italien", Bern, augustus 2016, een kopie van dit document wordt toegevoegd aan het administratief dossier). Dit rapport, dat een actualisatie is van een rapport uit 2013, besteedt ruim aandacht aan het lot van personen, die binnen het kader van Verordening 604/2013 aan Italië worden overgedragen. We wensen te benadrukken dat de auteurs hun aandacht hebben gericht op de situaties in Rome en Milaan en zelf verklaren dat de bemerkingen hieromtrent niet kunnen worden getransponeerd op de algemene situatie in Italië ("Der vorliegende Bericht zeigt die Situation in Italien anhand der Beispiele Rom und Mailand auf. Aufgrund der grossen Unterschiede, die zwischen den einzelnen Regionen und auch auf der Ebene der Gemeinden bestehen, ist es nicht möglich, einen Überblick über die Situation im ganzen Land zu geben" pagina 5). Wat de situatie van 'Dublin-terugkeerders' betreft zijn we van oordeel dat lezing van dit rapport geenszins doet besluiten dat terugkeerders geen toegang zouden krijgen tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en uitgesloten zijn van bijstand. Zo meldt het rapport dat zowel in Rome als Milaan ngo's, die bijstand verlenen aan terugkeerders, operationeel zijn. Deze informatie wordt bovendien bevestigd middels de verklaringen van de betrokkene, die zelf aangaf dat ze in Milaan gedurende 1 maand de hulp kreeg van een NGO. We merken op dat de auteurs verscheidene malen opperen dat wat de opvang van verzoekers voor internationale bescherming betreft Italië niet voldoet aan zijn verplichtingen, voortkomende uit de Europese richtlijn ter zake (pagina 12). We zijn echter van oordeel dat deze conclusie ons inzien niet kan worden gerechtvaardigd door het door de auteurs aangebrachte materiaal. Het rapport maakt inderdaad gewag van tekortkomingen, maar volgens ons niet in die mate en op een dergelijke schaal dat dient te worden besloten dat Italië zijn verplichtingen in het algemeen niet nakomt.

Zo wijzen we op het feit dat in het reeds geciteerde AIDA-rapport wordt gesteld dat de Italiaanse instanties zich blijven inzetten om de opvangcapaciteit met name in het SPRAR-opvangnetwerk te vergroten. In het boven geciteerde rapport van het SFH wordt ook gewezen op het gedurende de voorbije vier jaar sterk toegenomen aantal opvangplaatsen ("Das Aufnahmesystem in Italien ist innerhalb von vier Jahren von ca. 5.000 Plätzen auf ca. 120.000 Plätze gewachsen. Die staatliche Aufnahmekapazität betrug im Februar 2016 105.248 Plätze", pagina 15). Verder wensen we de aandacht te vestigen op de recente jaarlijkse samenkomst van het Ministerie van Binnenlandse Zaken en de nationale Vereniging van Gemeenten (ANCI - "Associazione nazionale Comunititaliani") waar het plan werd ontvouwd voor een verdere uitbouw van een uniform opvangsysteem en de verdere expansie van het SPRAR-netwerk ("The plan envisages the phasing out of the CAS, with a view to the consolidation of a uniform reception system across the country. This system would entail an expansion of the SPRAR system, through equitable distribution of asylum seekers and migrants across 8.000 municipalities in the country", <http://www.asylumineurope.org/news/19-10-2016/italy-plans-uniform-reception-system-through-sprarexpansion>).

Algemeen zijn we dan ook van oordeel dat bronnen, die de Italiaanse onthaal - en opvangvoorzieningen voor asielzoekers belichten, inderdaad kritische bemerkingen plaatsen bij bepaalde aspecten, maar tevens een genuanceerd beeld geven en eveneens aantonen dat de Italiaanse instanties zich niet onverschillig opstellen en blijvend maatregelen nemen om tekortkomingen het hoofd te bieden. Ze geven ons inzien dan ook geen aanleiding te besluiten dat de onthaal - en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Italië dermate structurele tekortkomingen vertonen waardoor asielzoekers die in het kader van Verordening 604/2013 aan Italië worden overgedragen per definitie een reëel risico lopen op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Het loutere feit dat opmerkingen kunnen worden gemaakt betreffende bepaalde aspecten in verband met de opvang en behandeling van asielzoekers in Italië is volgens ons onvoldoende om tot dit besluit te komen. We verwijzen hieromtrent onder meer naar de reeds boven geciteerde rapporten van AIDA en SFH, maar ook naar het door Christopher Chope, lid van de Parlementaire vergadering van de Raad van Europa, opgestelde rapport "L'arrivée massive de flux migratoires mixtes sur les côtes italiennes", Raad van Europa, rapport 13531, 09.06.2014; "Italy - over 100.000 refugees and migrants have reached Italy by sea in 2014- Many moved forward to other European countries", AIDA, 09.09.2014; UNHCR, "Recommendations on important aspects of refugee protection in Italy", juli 2013; "Italy increases reception place and improves treatment of subsidiary protection beneficiaries", ECRE Weekly Bulletin, 30.04.2015; "Third Resettlement and Relocation Forum - Italian Roadmap", Brussel, 01.10.2015 (kopie van de geciteerde rapporten worden toegevoegd aan het administratief dossier).

Verder benadrukken we ook dat Italië de Conventie van Genève van 1951 ondertekende partij is bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet dan ook van worden uitgegaan dat Italië het beginsel van non-refoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. Italië onderwerpt verzoeken tot internationale bescherming, net als België en de andere lidstaten, aan een individueel onderzoek en kent de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Italiaanse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, niet zouden respecteren. Italië kent tevens onafhankelijke beroepsinstanties voor beslissingen inzake afgewezen asielaanvragen en beslissingen inzake detentie en verwijdering.

We wijzen er tot slot nogmaals op dat de Italiaanse instanties het terugnameverzoek d.d. 01.12.2016 niet binnen de door artikel 22(1) van Verordening 604/20130 gestelde termijn beantwoord hebben, waardoor Italië met toepassing van artikel 22(7) de verantwoordelijke lidstaat werd. Dit betekent dat de Italiaanse instanties na overdracht van de betrokkene het onderzoek van haar asielaanvraag zal kunnen aanvatten indien de betrokkene dat wenst. De Italiaanse instanties zullen dit verzoek tot internationale bescherming onderzoeken en de betrokkene niet verwijderen naar haar land van herkomst zonder een volledig en gedegen onderzoek van dit verzoek tot internationale bescherming. De betrokkene zal gemachtigd zijn te verblijven in Italië in haar hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming en de door de wet voorziene bijstand en opvang verkrijgen.

Tevens zullen de Italiaanse autoriteiten minstens zeven dagen vooraf in kennis zullen worden gesteld van de overdracht van de betrokkene.

Op basis van bovenvermelde argumenten en vaststellingen wordt besloten dat niet aannemelijk werd gemaakt dat de betrokkene door overdracht aan Italië een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een inbreuk zouden vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Op basis van bovenvermelde argumenten wordt tevens besloten dat er geen grond is voor de behandeling van de asielaanvraag door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag, die aan de Italiaanse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 22(7) van Verordening 604/2013.

De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten.

Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(3), tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Betrokkene zal teruggeleid worden naar de bevoegde Italiaanse autoriteiten."

Dit zijn de bestreden beslissingen.

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. De Raad merkt ambtshalve op dat, overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), de beroepen bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet voor de Raad kunnen gebracht worden door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang.

Uit de memorie van toelichting bij het wetsontwerp waarbij artikel 39/56 in de Vreemdelingenwet werd ingevoerd (*Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 118*) blijkt dat voor de interpretatie van het begrip belang kan worden verwezen naar de invulling die de Raad van State aan hetzelfde begrip heeft verleend (met verwijzing naar J. BAERT en G. DEBERSAQUES, *Raad van State. Ontvankelijkheid*, Brugge, die Keure, 1996, nrs. 198 - 413).

Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, zeker, actueel en geoorloofd zijn (RvS 4 augustus 2005, nr. 148.037). Opdat de verzoekende partij een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat zij gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat zij een nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden handeling moet de verzoekende partij bovendien enig voordeel opleveren en dus een nuttig effect sorteren. Het belang dient te bestaan op het ogenblik van het indienen van het verzoekschrift en dient ook nog te bestaan op het ogenblik van de uitspraak.

2.2. Wanneer het belang op grond van relevante gegevens in vraag wordt gesteld, komt het aan de verzoekende partij toe daarover een standpunt in te nemen en het actuele karakter van haar belang aan te tonen (cf. RvS 18 december 2012, nr. 221.810).

2.3. Uit het rechtsplegingsdossier blijkt dat verzoekster op 2 maart 2017 via Milaan aan de Italiaanse autoriteiten werd overgedragen. Gevraagd haar belang toe te lichten bij het beroep in zoverre dit is gericht tegen het bevel om het grondgebied te verlaten, gelet op de overdracht, betoogt de raadsman van verzoekster dat, aangezien het bevel is uitgevoerd, het beroep in zoverre het tegen deze beslissing is gericht zonder voorwerp is. Verzoekster toont aldus niet aan dat de nietigverklaring van het bevel om het grondgebied te verlaten haar nog een nuttig voordeel kan opleveren, en dit gelet op de uitvoering ervan. Zij getuigt bijgevolg niet meer van het rechtens vereiste belang bij de vernietiging ervan.

2.4. Het beroep is bijgevolg, in zoverre het is gericht tegen het bevel om het grondgebied te verlaten, onontvankelijk wegens gebrek aan het rechtens vereiste belang.

3. Onderzoek van het beroep in zoverre dit is gericht tegen de beslissing tot weigering van verblijf

3.1.1. Verzoekster voert in een eerste middel de schending aan van:

- artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991);
- artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in samenhang gelezen met artikel 1(A)2 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951 (hierna: het Vluchtelingenverdrag) en artikel 18 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest) in samenhang gelezen met artikel 13 van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming en voor de inhoud van de verleende bescherming (hierna: de Kwalificatierichtlijn) en artikel 17 van de Dublin III-verordening;
- het zorgvuldigheidsbeginsel.

Zij licht het middel toe als volgt:

*“[...] De overnameaanvraag werd op 1 december 2016 aan Italië gericht dat niet antwoordde.
[...] De eerste bestreden beslissing schendt artikel 48/3 van voormelde Wet van 15 december 1980 in samenhang gelezen met artikel 1(A)2 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 zoals gewijzigd en artikel 18 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000 juncto artikel 13 van voormelde Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13*

december 2011 en artikel 17 van de voormelde Dublin III-verordening van 26 juni 2013 om de volgende redenen.

De soevereiniteit van een Staat is de conditio sine qua non om als een Hoge Verdragsluitende Partij tot een verdrag te kunnen toetreden en deze te ondertekenen.

De Staat staat hierbij met betrekking tot de punten die in het verdrag worden geregeld haar soevereiniteit af en is door de verplichtingen die het verdrag haar oplegt gehouden. In casu is dit de verplichting om de vraag om asiel sensu stricto te onderzoeken. Verzoekende partij kan zich middels artikel 48/3 van voormelde Wet van 15 december 1980 rechtstreeks op artikel 1(A)2 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 zoals gewijzigd beroepen. In casu stelde verzoekende partij deze vraag om asiel sensu stricto op 24 oktober 2016 een eerste keer in: de registratie van haar vingerafdrukken en asielaanvraag in Polen kunnen hieraan niets wijzigen.

De Europese Unie is geen Hoge Verdragsluitende partij bij Verdrag van Genève van 28 juli 1951 zoals gewijzigd. Het Protocol nr. 24 in zake asiel voor onderdanen van de Lidstaten van de Europese Unie bij het Verdrag van de Europese Unie eerbiedigt "de uiteindelijke doelstellingen van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 zoals gewijzigd betreffende de status van vluchtelingen" voor Unieburgers. A fortiori dient zij hetzelfde verdrag te eerbiedigen voor onderdanen van derde landen in casu verzoekende partij. Het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 zoals gewijzigd vormt de hoeksteen van het internationale rechtsstelsel ter bescherming van vluchtelingen (Concluserans (4) van voormelde Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011). Het Europees asielsysteem steunt op de volledige en niet-restrictieve toepassing van het Verdrag van Genève betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951 zoals aangevuld door het Protocol van New York van 31 januari 1967 (Concluserans (3) van voormelde Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011).

Verwerende partij kan geen gebruik maken de Dublin III-verordening als escape clause op haar soevereiniteit wat de vraag om asiel sensu stricto betreft waarvan de onderzoeksplicht via artikel 48/3 van voormelde Wet van 15 december 1980 rechtstreeks in het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 wortelt en onrechtstreeks via de artikelen 18 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000 juncto artikel 13 van voormelde Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011.

De Dublin III-verordening van 26 juni 2013 kan de verplichting om de vraag om asiel sensu stricto te behandelen die het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 aan verwerende partij als Hoge Verdragsluitende Partij oplegt niet wijzigen en verwerende partij kan zich er niet van ontdoen middels de Dublin III-verordening van 26 juni 2013.

Verwerende partij kan enkel gebruik maken van de Dublin III-verordening van 26 juni 2013 nadat zij haar heeft uitgesproken over de vraag om asiel sensu stricto en enkel en exclusief met betrekking tot de subsidiaire bescherming dat in wezen een Europeesunierechtelijke uitbreiding van de internationale asielbescherming sensu stricto is en daarmee door het Europeesunierecht wordt beheerst. De subsidiaire bescherming of asielbescherming sensu lato (internationale bescherming tegen: doodstraf of executie, foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing en ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict (art. 15 van voormelde Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011) is subsidiair of letterlijk ondergeschikt internationaal beschermingsrecht dat pas en cascade toepassing vindt.

Het kernartikel van de Dublin III-verordening van 26 juni 2013 is artikel 17 dat de soevereiniteit van verwerende partij intact laat.

Verwerende partij heeft zich in casu niet over de vraag om asiel sensu stricto van verzoekende partij uitgesproken vóór haar toepassing van de Dublin III-verordening van 26 juni 2013 en schendt hierdoor het recht op asiel van verzoekende partij gegarandeerd door artikel 48/3 van voormelde Wet van 15 december 1980 in samenhang gelezen met artikel 1(A)2 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 zoals gewijzigd en artikel 18 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000 juncto artikel 13 van voormelde Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 en artikel 17 van de voormelde Dublin III-verordening van 26 juni 2013.

Schending van de voormelde artikelen.

Om dezelfde redenen schendt verwerende partij de zorgvuldigheidsplicht.

In onderhavig beroep heeft uw Raad als annulatierechter geen onderzoeksbevoegdheid en kan zij haar beslissing niet in de plaats van verwerende partij stellen waardoor uw Raad enkel kan vaststellen dat verwerende partij de wet en haar wettelijke en positieve onderzoeksplicht niet heeft nageleefd en dat dit gebrek niet kan worden hersteld. Inzake het beroep tot nietigverklaring is de bevoegdheid van uw Raad beperkt tot de uitoefening van een wettigheidscontrole (R.v.V. nr. 181.740 van 3 februari 2017).

De motieven van de bestreden beslissing zijn daarom kennelijk niet deugdelijk en kunnen de bestreden beslissing niet schragen.

Schending van de wet en de motiveringsplicht.

Schending van de ingeroepen middelen 1, 3 en 5.

Om voorgaande redenen kon verwerende partij redelijkerwijze niet tot de bestreden beslissing komen.

De bestreden beslissing dient daarom te worden vernietigd.”

3.1.2.1. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de bestreden bestuurshandeling heeft gesteld, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 7 november 2001, nr. 100.628; RvS 30 mei 2006, nr. 159.298; RvS 12 januari 2007, nr. 166.608; RvS 15 februari 2007, nr. 167.848; RvS 26 juni 2007, nr. 172.777).

De bestreden weigeringsbeslissing geeft duidelijk de determinerende motieven aan op grond waarvan deze beslissing is genomen. In de motivering van de bestreden weigeringsbeslissing wordt zo verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, met name artikel 22 (7) van de Dublin III-verordening en artikel 51/5 van de Vreemdelingenwet, en het feit dat verzoeksters vingerafdrukken wegens illegale binnenkomst reeds werden geregistreerd in Italië en de Italiaanse autoriteiten nalieten tijdig te antwoorden op een aan hen gericht overnameverzoek.

Verder verduidelijkt verweerder aangaande het Vluchtelingenverdrag het volgende: *“We merken verder op dat het Hof van Justitie van de Europese Unie in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 oordeelde dat het gemeenschappelijk Europees asielstelsel is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen waaronder begrepen de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Bijgevolg moet worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in die context dat in Verordening 343/2003 en heden Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker werd uitgesloten. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat of de wens om in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven kunnen dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.*

Toch kan het volgens het Hof niet worden uitgesloten dat de werking van dit stelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat asielzoekers, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest). Volgens het Hof volgt daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening 343/2003 en Verordening 604/2013. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen asielzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003, opgevolgd door Verordening 604/2013, indien zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en onthaal - en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de asielzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Het komt tevens aan de betrokkene toe om aannemelijk te maken dat in haar geval feiten en omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat zij door een overdracht aan Italië een reëel risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

[...]

Verder benadrukken we ook dat Italië de Conventie van Genève van 1951 ondertekende partij is bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet dan ook van worden uitgegaan dat Italië het beginsel van non-refoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt.”

Vervolgens is verweerder in concreto nagegaan of een overdracht van verzoekster aan Italië een schending kan uitmaken van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest en dit in het licht van de concrete verklaringen van verzoekster tijdens haar Dublinverhoor en in het licht van gezaghebbende rapporten over Italië aangaande de asielprocedure en de opvangsituatie van asielzoekers.

De Raad acht de motieven van verweerder aangaande de verhouding tussen het Vluchtelingenverdrag en de Dublin III-verordening draagkrachtig en deugdelijk, zodat een schending van de motiveringsplicht in de zin die verzoekster aanvoert, niet kan worden aangenomen.

De inhoud verschaft verzoekster het genoemde inzicht en laat haar aldus toe de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. Een schending van de aangehaalde bepalingen of van de formele motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

3.1.2.2. Artikel 1 (A) van het Vluchtelingenverdrag betreft de definitie van de term “vluchteling”.

Artikel 18 van het Handvest bepaalt:

“Het recht op asiel is gegarandeerd met inachtneming van de voorschriften van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en het Protocol van 31 januari 1967 betreffende de status van vluchtelingen, en overeenkomstig het Verdrag tot oprichting van de Europese Gemeenschap.”

Artikel 13 van de Kwalificatierichtlijn luidt als volgt:

“Verlening van de vluchtelingenstatus

De lidstaten verlenen de vluchtelingenstatus aan een onderdaan van een derde land of staatloze die overeenkomstig de hoofdstukken II en III als vluchteling wordt erkend.”

Artikel 17 van de Dublin III-verordening stelt vervolgens:

“Discretionaire bepalingen

1. In afwijking van artikel 3, lid 1, kan elke lidstaat besluiten een bij hem ingediend verzoek om internationale bescherming van een onderdaan van een derde land of een staatloze te behandelen, ook al is hij daartoe op grond van de in deze verordening neergelegde criteria niet verplicht.

De lidstaat die besluit een verzoek om internationale bescherming op grond van dit lid in behandeling te nemen, wordt de verantwoordelijke lidstaat en neemt de daaruit voortvloeiende verplichtingen op zich. Indien van toepassing, stelt hij de lidstaat die op grond van de criteria van deze verordening voorheen verantwoordelijk was, de lidstaat die een procedure uitvoert waarbij de verantwoordelijke lidstaat wordt bepaald, of de lidstaat tot welke een verzoek tot overname of terugname van de verzoeker is gericht, daarvan in kennis door middel van het „DubliNet”, het netwerk voor elektronische communicatie dat tot stand is gebracht bij artikel 18 van Verordening (EG) nr. 1560/2003.

De lidstaat die op grond van dit lid verantwoordelijk wordt, vermeldt dit feit onmiddellijk in Eurodac, overeenkomstig Verordening (EU) nr. 603/2013 door het vermelden van de datum waarop het besluit tot behandeling van het verzoek genomen werd.

2. De lidstaat waarin een verzoek om internationale bescherming is gedaan en die bepaalt welke lidstaat verantwoordelijk is, of de verantwoordelijke lidstaat, kan, te allen tijde voordat in eerste aanleg een beslissing ten gronde is genomen, een andere lidstaat vragen een verzoeker over te nemen teneinde familierelaties te verenigen op humanitaire gronden, in het bijzonder op grond van familiebanden of op culturele gronden, ook wanneer die laatste lidstaat niet verantwoordelijk is volgens de in de artikelen 8 tot 11 en 16 vastgelegde criteria. De betrokkenen moeten hiermee schriftelijk instemmen.”

Artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§1 De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967.

§2 [...]

§3 [...]

§4 [...]

§5 [...].”

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid daarnaast de verplichting op haar beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411, RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Verzoekster voert een betoog gestoeld op de soevereiniteit van de Staat. Zij wijst erop dat zij zich middels artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet rechtstreeks op artikel 1(A)2 van het Vluchtelingenverdrag kan beroepen. Verzoekster zou de vraag om asiel voor de eerste keer hebben ingediend in België. Zij tipt aan dat de Europese Unie het Vluchtelingenverdrag moet eerbiedigen en wijst hiervoor op de consideransen 3 en 4 van de Kwalificatierichtlijn die erop wijzen dat het Europees asielstelsel stoelt op een volledige en niet-restrictieve toepassing van het Vluchtelingenverdrag en dat dit verdrag de hoeksteen vormt van het internationale rechtstelsel ter bescherming van vluchtelingen. Verzoekster wijst erop dat uit het Vluchtelingenverdrag blijkt dat een onderzoeksplicht rust op verweerder van de asielaanvraag *“sensu stricto”* nu artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet wortelt in het Vluchtelingenverdrag en onrechtstreeks in artikel 18 van het Handvest en artikel 13 van de Kwalificatierichtlijn. De Dublin III-verordening zou door verweerder niet als *“escape causule”* kunnen worden gebruikt om niet tegemoet te komen aan zijn verplichting de asielaanvraag te onderzoeken. Verweerder zou pas van de Dublin III-verordening gebruik kunnen maken nadat hij zich heeft uitgesproken over de asielaanvraag *“sensu stricto”* en enkel en exclusief met betrekking tot de subsidiaire bescherming of asielbescherming *“sensu lato”*. Volgens verzoekster is artikel 17 het kernartikel van de Dublin III-verordening nu dit artikel de soevereiniteit van verweerder intact laat. Nu verweerder niet eerst de vraag om asiel in het licht van de status van vluchteling heeft onderzocht alvorens toepassing te maken van de Dublin III-verordening zouden de voormelde bepalingen zijn geschonden. De Raad zou enkel kunnen vaststellen dat verweerder zijn positieve onderzoeksplicht niet heeft nageleefd. De motieven zouden kennelijk niet deugdelijk zijn, hetgeen eveneens een schending inhoudt van de motiveringsplicht.

Verzoekster kan geenszins dienstig voorhouden als zou respect voor het bepaalde in het Vluchtelingenverdrag en in artikel 18 van het Handvest per definitie en in elk geval inhouden dat verweerder toepassing moet maken van de discretionaire bepaling zoals neergelegd in artikel 17 van de Dublin III-verordening en zich zou moeten uitspreken over de asielaanvraag ten gronde alvorens toepassing te maken van de Dublin III-verordening. Een dergelijk standpunt gaat voorbij aan de essentie van de Dublin III-verordening die er juist in bestaat om met het volle respect voor het Vluchtelingenverdrag en voor het recht op asiel te bepalen *“welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend”*, zoals de titel het zelf stelt. Verzoekster gaat met haar stelling ook volledig voorbij aan het interstatelijk vertrouwensbeginsel, ook al betreft dit een weerlegbaar vermoeden.

Zo verwijzen niet enkel de consideransen uit de Kwalificatierichtlijn naar de primordiale rol van het Vluchtelingenverdrag, maar eveneens considerans 3 van de Dublin III-verordening waarin de Raad leest:

“De Europese Raad is bij zijn bijzondere bijeenkomst van 15 en 16 oktober 1999 in Tampere overeengekomen te werken aan de instelling van het CEAS dat stoelt op de volledige en niet-restrictieve toepassing van het Verdrag van Genève betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951, aangevuld bij het Protocol van New York van 31 januari 1967 (hierna „het Verdrag van Genève” genoemd), en zo te waarborgen dat niemand naar het land van vervolging wordt teruggestuurd, dus het beginsel van non-refoulement te handhaven. Onverminderd de verantwoordelijkheidscriteria die in deze verordening zijn opgenomen, worden de lidstaten, die alle het beginsel van non-refoulement eerbiedigen, in dit verband beschouwd als veilige landen voor onderdanen voor derde landen.”

Het recht op asiel zoals neergelegd in artikel 18 van het Handvest wordt eveneens opgenomen in de 39ste considerans van de Dublin III-verordening:

“Deze verordening is opgesteld met inachtneming van de grondrechten en de beginselen die met name in het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie worden erkend. Deze verordening is met name gericht op volledige waarborging van het recht op asiel dat wordt gegarandeerd door artikel 18 van het Handvest, en van de rechten die worden erkend bij de artikelen 1, 4, 7, 24 en 47 daarvan. Deze verordening dient derhalve dienovereenkomstig te worden toegepast.”

De verhouding tussen het respect voor het Vluchtelingenverdrag, artikel 18 van het Handvest en de Dublin III-verordening werd door het Hof van Justitie van de Europese Unie reeds toegelicht in het arrest N.S. en M.E. tegen Secretary of State for the Home Department van 21 december 2011, nr. C-411/10 en C-493/10, waarnaar verweerder ook terecht verwijst.

Dit arrest stelt onder meer als volgt: “75. Het gemeenschappelijk Europees asielstelsel stoelt op de volledige en niet-restrictieve toepassing van het Verdrag van Genève en op de garantie dat niemand naar het land van vervolging wordt teruggestuurd. In artikel 18 van het Handvest en in artikel 78 VWEU is bepaald dat het Verdrag van Genève en het Protocol van 1967 in acht worden genomen (zie arresten van 2 maart 2010, *Salahadin Abdulla e.a.*, C-175/08, C-176/08, C-178/08 en C-179/08, *Jurispr. blz. I-1493*, punt 53, en 17 juni 2010, *Bolbol*, C-31/09, *Jurispr. blz. I-5539*, punt 38).

76 Zoals in punt 15 van het onderhavige arrest is opgemerkt, vermelden de diverse voor de hoofdgedingen relevante verordeningen en richtlijnen dat zij de grondrechten en de in het Handvest erkende beginselen in acht nemen.

77 Voorts is het vaste rechtspraak dat de lidstaten niet alleen hun nationale recht conform het Unierecht moeten uitleggen, maar er ook op moeten toezien dat zij zich niet baseren op een uitlegging van een tekst van afgeleid recht die in conflict zou komen met de door de rechtsorde van de Unie beschermde grondrechten of met de andere algemene beginselen van Unierecht (zie in die zin arresten van 6 november 2003, *Lindqvist*, C-101/01, *Jurispr. blz. I-12971*, punt 87, en 26 juni 2007, *Orde van Franstalige en Duitstalige balies e.a.*, C-305/05, *Jurispr. blz. I-5305*, punt 28).

78 Uit een onderzoek van de teksten die het gemeenschappelijk Europees asielstelsel vormen blijkt dat dit stelsel is opgezet in een context waarin mag worden aangenomen dat alle staten die aan dit stelsel deelnemen, ongeacht of het om lidstaten of derde landen gaat, de grondrechten eerbiedigen, daaronder begrepen de rechten die het Verdrag van Genève, het Protocol van 1967 of het EVRM als grondslag hebben, en dat er in dit opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan.”

Verder stelt dit arrest eveneens: “Het Unierecht staat in de weg aan de toepassing van een onweerlegbaar vermoeden dat de op basis van artikel 3, lid 1, van verordening nr. 343/2003 verantwoordelijke lidstaat de grondrechten van de Europese Unie eerbiedigt.

Artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie moet aldus worden uitgelegd dat de lidstaten, daaronder begrepen de nationale rechterlijke instanties, een asielzoeker niet aan de „verantwoordelijke lidstaat” in de zin van verordening nr. 343/2003 mogen overdragen wanneer zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat de fundamentele tekortkomingen van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in deze lidstaat ernstige, op feiten berustende gronden vormen om aan te nemen dat de asielzoeker een reëel risico zal lopen op onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van deze bepaling. Onder voorbehoud van de door artikel 3, lid 2, van verordening nr. 343/2003 geboden mogelijkheid om het verzoek zelf te behandelen moet, wanneer een asielzoeker niet kan worden overgedragen aan een andere lidstaat van de Europese Unie en wanneer blijkt dat deze staat op basis van de criteria van hoofdstuk III van deze verordening de verantwoordelijke lidstaat is, de lidstaat die de asielzoeker diende over te dragen het onderzoek van de criteria van dit hoofdstuk voortzetten, teneinde na te gaan of aan de hand van een van de verdere criteria kan worden vastgesteld dat een andere lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van het asielverzoek.

Van belang is echter dat de lidstaat waar de asielzoeker zich bevindt, erop toeziet dat hij een situatie waarin de grondrechten van de asielzoeker zijn geschonden, niet erger maakt door de procedure om de verantwoordelijke lidstaat te bepalen, onredelijk lang te laten duren. Zo nodig dient hij het verzoek zelf te behandelen overeenkomstig artikel 3, lid 2, van verordening nr. 343/2003. 3) De artikelen 1, 18 en 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie leiden niet tot een ander antwoord. (eigen benadrukken)”

Dit standpunt werd later eveneens bevestigd door het Hof van Justitie in het arrest Puid van 14 november 2013, C-4/11. Zo stelt dit arrest: “Wanneer de lidstaten niet onkundig kunnen zijn van het feit dat de aan het systeem gerelateerde tekortkomingen van de asielprocedure en van de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in de lidstaat die aanvankelijk als verantwoordelijke lidstaat was aangewezen aan de hand van de criteria genoemd in hoofdstuk III van verordening (EG) nr. 343/2003 van de Raad van 18 februari 2003 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek dat door een onderdaan van een derde land bij een van de lidstaten wordt ingediend, ernstige, op feiten berustende gronden vormen om aan te nemen dat de betrokken asielzoeker een reëel risico zal lopen op onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie – en het staat aan de verwijzende rechterlijke instantie om dit na te gaan –, mag de lidstaat die bepaalt welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van het asielverzoek, de asielzoeker niet overdragen

aan de lidstaat die aanvankelijk als verantwoordelijke lidstaat was aangewezen, en moet hij, onder voorbehoud van de mogelijkheid om het verzoek zelf te behandelen, de criteria van dit hoofdstuk verder hanteren om na te gaan of een andere lidstaat volgens een van die criteria kan worden aangewezen als lidstaat die verantwoordelijk is om het asielverzoek te behandelen of, indien dat niet kan, volgens artikel 13 van die verordening. In een dergelijke situatie impliceert de onmogelijkheid om een asielzoeker over te dragen aan de lidstaat die aanvankelijk als verantwoordelijke lidstaat was aangewezen, als zodanig echter niet dat de lidstaat die bepaalt welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van het asielverzoek, op grond van artikel 3, lid 2, van verordening nr. 343/2003 verplicht is dat verzoek zelf te behandelen.”

Recent stelde het Hof van Justitie nog aangaande artikel 17 van de Dublin III-verordening dat zelfs bij afwezigheid van een ernstige vrees voor systeemfouten in de asielprocedure en de opvangvoorzieningen in de verantwoordelijke lidstaat, de overdracht van een asielzoeker in het kader van de Dublin III-verordening slechts kan plaats hebben in omstandigheden die uitsluiten dat door de overdracht de betrokken asielzoeker wordt blootgesteld aan een ernstig en reëel risico op onmenselijke en vernederende behandelingen, in de zin van artikel 4 van het Handvest. Het Hof van Justitie zegt weliswaar dat dit geen afbreuk doet aan het wederzijds vertrouwensbeginsel en het vermoeden dat de grondrechten door elke lidstaat worden gerespecteerd. Artikel 17 (1) van de Dublin III-verordening houdt evenwel volgens het Hof niet in dat de overdragende lidstaat is gehouden tot toepassing van de soevereiniteitsclausule (HvJ 16 februari 2017, C.K. e.a. t. Republika Slovenija, C 578/16 PPU).

Kort samengevat blijkt dus uit de rechtspraak van het Hof van Justitie dat een schending van artikel 4 van Handvest in geval van overdracht aan een andere lidstaat niet kan worden getolereerd, noch in de situatie van systeemfouten in de asielprocedure en opvangvoorzieningen, noch omwille van omstandigheden eigen aan de zaak, maar het Hof van Justitie bevestigt wel met klem het principe van het (weerlegbaar) vermoeden van het interstatelijk vertrouwensbeginsel en is steeds voorzichtig geweest in de gevolgen die dit heeft voor de lidstaat die vaststelt dat een overdracht een schending kan inhouden van voormeld artikel. Het Hof van Justitie stelt immers in de voormelde arresten vast dat de lidstaat in zo'n geval vooreerst op zoek kan gaan naar een andere lidstaat die verantwoordelijk zou kunnen zijn en “zo nodig” zelf de verantwoordelijkheid opneemt.

Bijgevolg kan verzoekster geenszins in haar theorie worden gevolgd als zou een lidstaat er omwille van het bepaalde in het Vluchtelingenverdrag, in artikel 18 van het Handvest, in artikel 13 van de Kwalificatierichtlijn of in artikel 17 van de Dublin III-verordening steeds en altijd toe gehouden zijn een onderzoek van de asielaanvraag te doen, alvorens te gaan bepalen welke lidstaat voor die taak verantwoordelijk is. Het is enkel zo dat de Dublin III-verordening als afgeleid recht moet worden uitgelegd op een wijze die niet in conflict komt met de door de rechtsorde van de Unie beschermde grondrechten (cf. § 77 van het voormeld arrest C-411/10 en C-493/10). Bijgevolg moest verweerder overgaan tot een zorgvuldig onderzoek of de overdracht naar Italië in lijn is met de grondrechten zoals het recht op asiel dat steun vindt in artikel 18 van het Handvest en met het non-refoulementbeginsel als kernbepaling van het Vluchtelingenverdrag. Het recht op asiel sluit evenwel geenszins per definitie uit dat lidstaten de mogelijkheid behouden om vreemdelingen over te dragen aan een andere lidstaat, omdat die verantwoordelijk is voor het onderzoek naar de noodzaak aan bescherming.

Een toepassing maken van de Dublin III-verordening pas nadat de lidstaat eerst zelf het onderzoek naar de vluchtelingenstatus heeft gedaan, zoals verzoekster voorstelt, is zinloos nu een lidstaat door een onderzoek te doen naar de grond van de asielaanvraag juist de verantwoordelijkheid voor het onderzoek op zich heeft genomen en hiermee erkent de verantwoordelijke lidstaat te zijn.

Artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, dat rechtstreeks verwijst naar het Vluchtelingenverdrag, leidt niet tot een andere conclusie.

Een schending van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in samenhang gelezen met artikel 1(A)2 van het Vluchtelingenverdrag en artikel 18 van het Handvest in samenhang gelezen met artikel 13 van de Kwalificatierichtlijn en artikel 17 van de Dublin III-verordening, van de motiveringsplicht of van het zorgvuldigheidsbeginsel blijkt niet.

3.1.2.3. Het middel is ongegrond.

3.2.1. Verzoekster voert in een tweede middel de schending aan van:

- artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991;
- artikel 2 van de Vreemdelingenwet in samenhang gelezen met de artikelen 3 en 13 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest in samenhang gelezen met artikel 17 van de richtlijn 2013/33/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van normen voor de opvang van verzoekers om internationale bescherming (hierna: de Opvangrichtlijn) en artikel 47 van het Handvest;
- het zorgvuldigheidsbeginsel.

Zij licht het middel als volgt toe:

“In casu schendt de tweede bestreden beslissing de fundamentele rechten opgesomd in de middelen 1, 4 en 5 van verzoekende partij en stelt haar bloot aan de hardheidsdrempeloverschrijdende mishandeling (geen brood, bed, bad en medische verzorging) zoals hierboven beschreven en gedocumenteerd) terwijl zij een effectief rechtsmiddel om zich daartegen te beschermen wordt ontnomen.

Verwerende partij houdt voor dat verzoekende partij geen medische problemen heeft terwijl zij weet dat verzoekende partij tijdens haar verblijf in het open centrum tandverzorging behoefde en kreeg (zie stuk nr. 4) .

Het motief: [...]

is hiermee kennelijk foutief terwijl zij tot de essentie van het te voeren onderzoek naar de eventuele schending van de artikelen 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens van 4 november 1950 zoals gewijzigd en 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000 behoort. Het motief toont minstens aan dat verwerende partij onzorgvuldig haar onderzoek naar de menswaardige noden van verzoekende partij heeft gevoerd en haar beslissing niet op een juiste feitenvinding heeft gebaseerd.

In casu brengt verzoekende partij de documenten aan die zij bij onderhavig verzoekschrift voegt en verwerende partij tegenspreken.

Verzoekende partij moet in elk geval nagaan of haar bestreden beslissingen de meer voordelige internationale bepalingen die haar beschermen tegen het reële risico op hardheidsdrempeloverschrijdende mishandeling niet schendt.

Het niet verkrijgen van brood, bed, bad en medische verzorging maakt hardheidsdrempeloverschrijdende mishandeling uit.

Verwerende partij kan pas de bestreden beslissing afleveren nadat zij voorafgaandelijk heeft vastgesteld dat deze beslissing niet in strijd is de meer voordelige internationale bepalingen: zo beslisten de Raad van State en uw Raad dat er geen bevel mag worden gegeven wanneer dat in strijd met een aantal verdragsrechtelijke bepalingen, zou zijn zoals artikel 3 van het Europees Verdrag tot de bescherming van de rechten van de mens van 4 november 1950 zoals gewijzigd (art. 7 van voormelde Wet van 15 december 1980; R.v.St. nr. 206.948 van 26 augustus 2010; R.v.St. nr. 218.925 van 17 april 2012; R.v.V. nr. 98.398 van 6 Maart 2013; R.v.V. nr. 118.898 van 14 februari 2014; R.v.V. nr. 118.899 van 14 februari 2014).

Bij gebreke schendt zij deze absolute verplichting voortvloeiend uit voormelde internationale rechtsartikelen om na te gaan of haar bestreden beslissing conform het internationaal recht is.

Er zijn geen redenen van nationale veiligheid of openbare orde onderzocht of voorhanden die de bestreden beslissing noodzakelijk maken.

Schending van de motiveringsplicht.

Het verdragsrecht dat uit een autonome bron voortvloeit, kan op grond van zijn bijzonder karakter niet door enig voorschrift van nationaal recht opzij worden gezet zonder zijn gemeenschappelijk rechtelijk karakter te verliezen. De rechten en plichten van de Verdragsluitende partijen (waaronder verwerende partij) hebben hun soevereine rechten door tot het verdrag toe te treden definitief beperkt zodat latere eenzijdig afgekondigde wettelijke voorschriften die tegen het verdragstelsel ingaan, elke werking ontberen (H.v.J. 15 juli 1964, Costa/E.N.E.L., 1964, Jur. 1964, 1199).

De nationale rechter is in die omstandigheden verplicht zorg te dragen voor de volle werking dier normen en zonodig op eigen gezag elke strijdige bepaling van de - zelfs latere - nationale wetgeving buiten toepassing te laten zonder dat hij de voorafgaande opheffing hiervan via wetgeving of enige andere constitutionele procedure heeft te vragen of af te wachten (H.v.J. 9 maart 1978, Administratie der Staatsfinanciën/Simmenthal, 106/77, Jur. 1978, 629).

In onderhavig beroep heeft uw Raad als annulatierechter geen onderzoeksbevoegdheid waardoor uw Raad enkel kan vaststellen dat verwerende partij haar wettelijke onderzoeksplicht niet heeft nageleefd en dat dit gebrek niet kan worden hersteld. In zake een het beroep tot nietigverklaring is de bevoegdheid van uw Raad beperkt tot de uitoefening van een wettigheidscontrole (R.v.V.nr. 181.740 van 3 februari 2017).

Verwerende partij mag geen kandidaat asielzoekers uitwijzen indien zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen tot onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in de

aangezochte Lidstaat aannemelijk maken dat door overdracht verzoekende partij een reëel risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling (EHVJ 21 december.2011, nrs.C-411/10 en C-493/10). In casu valt de veiligheid van verzoekende partij onder de garantie van minimale Europeseunierrechtelijke standaarden voor opvang.

Een "reëel risico" betekent een kans zonder dat enige zekerheid vereist is (anders is er geen sprake van een kans) die persoonlijk, voorzienbaar en actueel is: verwerende partij weet dat er voor verzoekende partij bij terugkeer naar Italië de mogelijkheid bestaat dat zij geen opvang kan krijgen waardoor risico op hardheidsdrempeloverschrijdende mishandeling loopt: concreet zijn er immers meer kandidaat vluchtelingen dan opvangplaatsen.

Concreet voldoet het aantal opvangplaatsen in Italië niet om alle kandidaat asielzoekers die binnenkomen en door andere Lidstaten van de Europese Unie worden teruggestuurd op te vangen zolang er geen effectieve hervestiging binnen de Europese Unie gebeurt.

Verwerende partij geeft in de tweede bestreden beslissing zelf toe dat "zeker niet kan ontkend worden dat de grote instroom van vluchtelingen de lidstaten, waaronder ook Italië, voor zeer grote uitdagingen plaatst inzake opvang".

De cijfers voor Italië tonen aan dat per 31 augustus 2016 115.072 asielzoekers in Italië toekwamen (terugbrengingen onder de Dublin III-regeling niet meegerekend) (zie stuk nr. 3) terwijl er slechts 100.022 plaatsen in opvangcentra zijn (zie stuk nr. 4) zoals bevestigd door de tweede bestreden beslissing. Dat wil zeggen dat een significant deel van de asielzoekers geen opvang krijgt wat een hardheidsdrempeloverschrijdende mishandeling uitmaakt. Het argument dat Italië desondanks alle mogelijke inspanningen levert om aan de minimum Europeesrechtelijke standaarden te voldoen is hierbij irrelevant wanneer met een eenvoudige rekensom vaststaat dat 1 op 5 asielzoekers geen opvang heeft: het risico is daarmee reëel.

Om voorgaande redenen handelt verwerende partij willens nillens onzorgvuldig.

Schending van de zorgvuldigheidsplicht.

[...]

De Dublin III-regeling raakt niet aan de soevereiniteit van verwerende partij om het mechanisme van de "verantwoordelijke lidstaat" naast zich neer te leggen integendeel considerans 11 van de Verordening (EU) nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke Lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de Lidstaten wordt ingediend (herschikking) verplicht haar om dit mechanisme naast zich neer te leggen wanneer onder andere niet aan de Europese standaarden van opvang in de zin van voormelde Richtlijn 2013/33/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 kan worden voldaan door de "verantwoordelijke Lidstaat".

Voormelde Richtlijn 2013/33/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 houdt de Lidstaten in considerans 26 er aan dat zij samenwerken op het gebied van opvang van de verzoekers en dat de nationale opvangregelingen doeltreffend werken (considerans 26) zodat een menswaardige levensstandaard wordt gegarandeerd (considerans 25).

Met de vaststelling dat verzoekende partij onveilig verblijft in Polen is niet langer aan de voorwaarden van een menswaardige levensstandaard voldaan.

De motieven zijn kennelijk onjuist minstens niet draagkrachtig.

Schending van de motiveringsplicht.

Om dezelfde redenen schendt de tweede bestreden beslissing de artikelen 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens van 4 november 1950 zoals gewijzigd en 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000 juncto artikel 17 van de Richtlijn 2013/33/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelt: "dat om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht" rekening moet worden gehouden "met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij" (R.v.V. nr. 138.940 van 20 februari 2015 en R.v.V. 138.942 van 20 februari 2015; met verwijzingen naar EHRM Y./Rusland van 4 december 2008, § 78; EHRM, Saadi/Italië van 28 februari 2008, §§ 128- 129; EHRM, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk van 30 oktober 1991, § 108 in fine)."

3.2.2.1. Niettegenstaande verzoekster aangeeft dat huidig middel is gericht tegen het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten dringt de vaststelling zich op dat grote delen van het middel wezenlijk minstens ook zijn gericht tegen de bestreden beslissing tot weigering van verblijf, waardoor een onderzoek van deze onderdelen van het middel zich opdringt.

3.2.2.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en bij uitbreiding artikel 62 van de Vreemdelingenwet hebben betrekking op de formele motiveringsplicht (cf. RvS 21 oktober 2003, nr. 124.464). Deze heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De Raad stelt vast dat in casu de beslissing tot weigering van verblijf op duidelijke wijze de overwegingen in rechte en in feite weergeeft die hebben geleid tot deze beslissing. De inhoud verschaft verzoekster het genoemde inzicht en laat haar aldus toe de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. Gelet op de uitvoerige motivering inzake artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest dient ook te worden aangenomen dat deze motivering verzoekster in staat stelt kennis te nemen van de redenen waarom verweerder een reëel risico in de zin van deze bepalingen bij overdracht aan Italië niet weerhield. Ook op dit punt is aldus voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht. De gegeven motieven zijn pertinent en draagkrachtig en verzoekster slaagt er niet in enig gebrek in de formele motivering concreet aannemelijk te maken. Een schending van de aangehaalde bepalingen of van de formele motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

3.2.2.3. In de mate dat verzoekster aangeeft niet akkoord te kunnen gaan met de motieven die aan de beslissing tot weigering van verblijf ten grondslag liggen, wordt het middel onderzocht vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt daarnaast in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk worden onderzocht, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

3.2.2.4. De beslissing tot weigering van verblijf vermeldt uitdrukkelijk artikel 51/5 van de Vreemdelingenwet als haar juridische grondslag. Deze wetsbepaling luidt als volgt:

“Zodra de vreemdeling aan de grens of in het Rijk, overeenkomstig artikel 50, 50bis, 50ter of 51, een asielaanvraag indient, gaat de Minister of zijn gemachtigde, met toepassing van Europese regelgeving die België bindt, over tot het vaststellen van de Staat die verantwoordelijk is voor de behandeling van het asielverzoek.

(...)”

In de beslissing wordt tevens gewezen op artikel 22 (7) van de Dublin III-verordening, waarin het volgende wordt gestipuleerd:

“Het zonder reactie laten verstrijken van de in lid 1 bedoelde termijn van twee maanden en van de in lid 6 bedoelde termijn van een maand, staat gelijk met aanvaarding van het overnameverzoek en houdt de verplichting in om de persoon over te nemen en te zorgen voor passende regelingen voor de aankomst.”

Blijkens het administratief dossier werd er op 1 december 2016 een overnameverzoek gericht aan de Italiaanse autoriteiten waarop binnen de termijn van twee maanden uit artikel 22 (1) van de Dublin III-verordening niet werd geantwoord, waardoor Italië middels een zogeheten ‘*tacit agreement*’ verantwoordelijk werd voor de behandeling van de asielaanvraag.

De Raad stelt vast dat verzoekster in haar middel nergens de concrete overwegingen betwist of weerlegt die verweerder ertoe hebben gebracht Italië verantwoordelijk te achten voor de behandeling van haar asielaanvraag. Bijgevolg kon verweerder in beginsel rechtsgeldig concluderen tot weigering van verblijf.

3.2.2.5. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster ter gelegenheid van haar zogeheten Dublininterview naar aanleiding van de vraag waarom zij precies in België een asielaanvraag wilde indienen, het volgende stelde: “*Op advies van mijn man via de telefoon kwam ik naar België omdat het hier gemakkelijker is om te kunnen studeren. Ik vernam via Facebook van vriendinnen dat België beter was om er te kunnen studeren dan andere landen*” (Dublininterview, 22 november 2016, vraag 31). Tevens blijkt uit het Dublininterview dat verzoekster naar aanleiding van de vraag of zij “*redenen, met betrekking tot de omstandigheden van opvang of van behandeling*” had die haar verzet tegen een overdracht zouden rechtvaardigen, het volgende verklaarde: “*Ik wil niet naar Italië moeten gaan omdat ik naar België ben gekomen om hier te studeren. Ik hoorde van mijn man en van vrienden van mij dat ik in Italië niet zal kunnen studeren.*”

De Raad stelt vast dat verzoekster in haar middel nergens de motieven weerlegt uit de beslissing tot weigering van verblijf dat haar keuze voor België ingegeven lijkt te zijn door haar persoonlijke voorkeur, terwijl “*de vrije keuze van de asielzoeker (...) wordt uitgesloten. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat of loutere wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven zijn dan ook onvoldoende grond voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.*”

3.2.2.6. Verzoekster geeft evenwel aan dat een overdracht aan Italië voor haar een reëel risico inhoudt op een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest en om deze reden België zich alsnog verantwoordelijk diende te verklaren voor de behandeling van de asielaanvraag.

3.2.2.7. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat “*Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.*” Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en het gedrag van de verzoekende partij (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met dit verdragsartikel. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie vaste rechtspraak EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 96).

Hierbij moet worden benadrukt dat ook in het kader van het EVRM het vermoeden waarop het systeem van de Dublinverordening is gebaseerd, met name dat de voor overdracht aangezochte lidstaat de fundamentele rechten neergelegd in het EVRM zal eerbiedigen – dit is het wederzijds vertrouwensbeginsel – niet onweerlegbaar is (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, Tarakhel v. Zwitserland, par. 103). Dit vermoeden wordt volgens het EHRM weerlegt wanneer, zoals de vaste rechtspraak luidt, er zwaarwegende gronden worden aangetoond die aannemelijk maken dat de betrokken asielzoeker bij verwijdering een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of onmenselijke behandeling (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, Tarakhel v. Zwitserland, par. 104).

Wanneer lidstaten de Dublinverordening toepassen, moeten zij derhalve nagaan of de voor overdracht aangezochte lidstaat een asielprocedure hanteert waarin voldoende waarborgen zijn voorzien om te voorkomen dat een asielzoeker, op rechtstreekse of onrechtstreekse wijze, wordt verwijderd naar zijn land van herkomst zonder een beoordeling in het licht van artikel 3 van het EVRM van de risico's

waaraan hij aldaar kan worden blootgesteld (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. v. België en Griekenland, par. 342).

Volgens vaste rechtspraak van het EHRM inzake artikel 3 van het EVRM dienen de gevreesde slechte behandelingen en omstandigheden in het land van terugkeer een minimum niveau aan hardheid en ernst te vertonen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen (EHRM 26 oktober 2000, Grote Kamer, nr. 30210/96, Kudla v. Polen, par. 91-92; EHRM 21 januari 2011, Grote Kamer, nr. 30696/09, M.S.S. v. België en Griekenland, par. 219-220). De beoordeling van het vereiste minimumniveau aan hardheid en ernst is relatief en afhankelijk van alle omstandigheden van het individueel geval, zoals de duur van de behandeling en de fysieke of mentale gevolgen ervan, alsook, desgevallend, het geslacht, de leeftijd en de gezondheidstoestand van het slachtoffer (zie EHRM 15 juli 2002, nr. 47095/99, Kalashnikov v. Rusland, par. 95; EHRM 21 januari 2011, Grote Kamer, nr. 30696/09, M.S.S. v. België en Griekenland, par. 219). Een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM kan betrekking hebben op de fysieke integriteit, de morele integriteit en de menselijke waardigheid (EHRM 21 januari 2011, Grote Kamer, nr. 30696/09, M.S.S. v. België en Griekenland, par. 220).

In dit kader worden asielzoekers gekenmerkt als een kwetsbare groep die een bijzondere bescherming behoeft (EHRM 21 januari 2011, M.S.S. v. België en Griekenland, par. 251).

Om te beoordelen of verzoekende partij een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, dienen de voorzienbare gevolgen van een gedwongen terugkeer van verzoekende partij naar Italië te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan haar geval (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99 (c)).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van overheidsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said/Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal/Verenigd Koninkrijk, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarov/Turkije, § 73; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 68).

Waar verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch wordt blootgesteld aan een praktijk van slechte behandeling, zal de bescherming van artikel 3 van het EVRM in werking treden wanneer verzoekende partij aantoont dat er ernstige redenen bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99 (e)). Dit zal worden onderzocht in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 80; EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh/Nederland, § 148). Het gegeven dat een grote groep van asielzoekers zich in dezelfde situatie bevindt als verzoekende partij, doet geen afbreuk aan het individueel karakter van het risico indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 359 in fine).

Zowel wat de algemene situatie in een land betreft als de omstandigheden eigen aan haar geval, moet de verzoekende partij over de materiële mogelijkheid beschikken om deze omstandigheden te gepasten tijde te doen gelden (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 366). Het komt verzoekende partij toe om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat zij bij verwijdering naar het land van bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754).

Het bestaan van een reëel risico op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling moet worden beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had

moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (cf. mutatis mutandis: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 81; EHRM 20 maart 1991, Cruz Varas en cons./ Zweden, §§ 75-76; EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 107). Er rust op de verwerende partij, bij het nemen van een verwijderingsbeslissing, de plicht om een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te verrichten van gegevens die wijzen op een reëel risico op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 293 en 388). Dat de beoordeling van het bestaan van een reëel risico noodzakelijkerwijs een nauwgezet onderzoek inhoudt, werd nogmaals bevestigd in recente rechtspraak van het EHRM (zie bv. EHRM 23 maart 2016, nr. 43611/11, F.G. v. Zweden).

3.2.2.8. De Raad benadrukt dat het gemeenschappelijk Europees asielstelsel, waarvan de Dublin III-verordening deel uitmaakt, berust op wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten. Er wordt dan ook in eerste instantie uitgegaan van een sterk vermoeden dat de behandeling van asielzoekers in elke lidstaat in overeenstemming is met de eisen van het Handvest, het Vluchtelingenverdrag en het EVRM.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie heeft evenwel benadrukt dat de overdracht van asielzoekers in het kader van het Dublinsysteem in bepaalde omstandigheden onverenigbaar kan zijn met het verbod van artikel 4 van het Handvest.

Zo is het niet uitgesloten dat de werking van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel in de praktijk in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden kan ondervinden. Het Hof heeft geoordeeld dat een asielzoeker een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van dat artikel zou lopen in het geval van overdracht aan een lidstaat waarvan ernstig moet worden gevreesd dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers er tekortschieten. Op grond van het in dat artikel neergelegde verbod mogen de lidstaten dus geen overdracht aan een lidstaat verrichten in het kader van het Dublinsysteem wanneer zij niet onkundig kunnen zijn van het bestaan van dergelijke tekortkomingen in die lidstaat (HvJ 21 december 2014, gevoegde zaken C-411/10 en 493/10).

Artikel 3 (2) tweede lid van de Dublin III-verordening bepaalt daarom heden het volgende:

“Indien het niet mogelijk is een verzoekster over te dragen aan de lidstaat die in de eerste plaats als verantwoordelijke lidstaat is aangewezen, omdat ernstig moet worden gevreesd dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoeksters in die lidstaat systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, blijft de lidstaat die met het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat is belast de criteria van hoofdstuk III onderzoeken teneinde vast te stellen of een andere lidstaat als verantwoordelijke lidstaat kan worden aangewezen.”

Verder heeft het Hof van Justitie bevestigd dat zelfs indien niet ernstig hoeft te worden gevreesd voor systeemfouten in de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag, een asielzoeker slechts kan worden overgedragen in het kader van de Dublin III-verordening in omstandigheden waarin het is uitgesloten dat die overdracht een reëel en bewezen risico inhoudt dat de betrokkene wordt onderworpen aan onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest. Dit vereist een onderzoek naar individuele elementen die een overdracht in de weg staan. Zulk onderzoek doet geen afbreuk aan het wederzijds vertrouwensbeginsel en het vermoeden dat de grondrechten door elke lidstaat worden gerespecteerd. Artikel 17 (1) van de Dublin III-verordening houdt evenwel niet in dat de overdragende lidstaat in zulke omstandigheden is gehouden om toepassing te maken van de soevereiniteitsclausule (HvJ 16 februari 2017, C-578/16 PPU).

3.2.2.9. De Raad gaat aldus in de eerste plaats na of verweerder een zorgvuldig onderzoek heeft gevoerd naar een eventuele ernstige vrees dat de Italiaanse asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers, met name specifiek voor Dublinterugkeerders, systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest of artikel 3 van het EVRM. Tevens gaat de Raad na of er ernstige en bewezen motieven worden aangetoond om het bestaan van een systematische praktijk van schendingen aan te nemen en om aan te nemen dat verzoekster, als asielzoeker en Dublin-terugkeerder, behoort tot een kwetsbare groep die wordt blootgesteld aan dergelijke systematische praktijk.

De Raad merkt op dat verweerder in de beslissing tot weigering van verblijf heeft verwezen naar rechtspraak van het EHRM dat de situatie van asielzoekers in Italië niet kan worden gelijkgesteld met de

situatie in Griekenland. In dit verband merkt de Raad ook op dat het EHRM eind 2015 nogmaals bevestigde dat de algemene en structurele situatie van asielzoekers in Italië op zich niet voldoende is om alle Dublinoverdrachten van asielzoekers naar dat land te schorsen (EHRM 30 juni 2015, A.S. v. Zwitserland, nr. 39350/13; EHRM 3 november 2015, nr. 37466/13, A.M. v. Zwitserland; EHRM 17 november 2015, nr. 54000/11, A.T.H. v. Nederland). De Raad benadrukt dat dit standpunt in 2016 wederom werd bevestigd (EHRM 4 oktober 2016, nr. 30474/14, Ali e.a. v. Zwitserland en Italië, § 33; en EHRM 28 juni 2016, nr. 15636/16, N.A. e.a. v. Denemarken, § 27). Uit verdere lezing van de beslissing tot weigering van verblijf blijkt vervolgens dat verweerder op concrete wijze de te verwachten gevolgen van de geplande overdracht heeft onderzocht en dat het onderzoek specifiek werd gericht op de situatie van Dublinterugkeerders in Italië. Verweerder heeft bij zijn onderzoek rekening gehouden met een aantal internationale gezaghebbende rapporten en is overgegaan tot een grondige analyse van deze rapporten met betrekking tot de situatie van asielzoekers in Italië in het licht van artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest. Verweerder heeft omstandig gemotiveerd waarom hij van oordeel is dat de betreffende rapporten, die inderdaad gewag maken van tekortkomingen, er geen blijk van geven dat deze tekortkomingen zich op een zodanige schaal situeren dat dient te worden besloten dat Italië zijn verplichtingen in het algemeen niet nakomt.

Verzoekster betoogt in haar middel met betrekking tot de opvang in Italië dat zij verstoken zal blijven van brood, bad en bed en medische verzorging, hetgeen volgens haar een *“hardheidsdrempeloverschrijdende mishandeling”* zou uitmaken. Concreet poneert zij dat het aantal opvangplaatsen in Italië volgens haar niet volstaat om de instroom het hoofd te kunnen bieden. Verzoekster verwijst hierbij naar een document van het UNHCR waarin wordt gesteld dat er eind augustus 2016 reeds 115.072 migranten over zee waren toegekomen in Italië (verzoekschrift, bijlage 5) en naar een ‘Weekly Bulletin’ van ECRE van 13 januari 2017 waaruit blijkt dat er in totaal 181.436 migranten toekwamen in 2016 (verzoekschrift, bijlage 6). Verzoekster berekende op basis van het zogenaamde AIDA-rapport van december 2015 dat er op dat ogenblik slechts 100.022 opvangplaatsen beschikbaar waren in Italië, waardoor volgens haar *‘een significant deel van de asielzoekers’* geen opvang zou kunnen genieten.

De vaststelling dringt zich op dat het betoog van verzoekster een aantal fundamentele redeneerfouten vertoont. De Raad stipt in de eerste plaats aan dat niet alle migranten die in Italië arriveren zich als asielzoeker manifesteren, waardoor het aantal migranten dat op het Italiaanse grondgebied arriveert gedurende 2016 niet automatisch kan worden gelijkgesteld met het aantal asielzoekers dat opvang behoeft. Uit de cijfers die verzoekster opgeeft en door het aantal binnenkomende migranten in 2016 af te meten aan het aantal opvangplaatsen in 2015, kan niet zomaar worden besloten dat er op vandaag een groot tekort zou zijn aan opvangplaatsen. De elementen die verzoekster aanbrengt zijn niet van aard om de vaststelling uit de beslissing tot weigering van verblijf te weerleggen dat uit de gehanteerde rapporten blijkt dat het opvangnetwerk aanzienlijk werd uitgebreid. Op grond van het AIDA-rapport van december 2015 wordt in de beslissing vastgesteld dat *“Dublin-terugkeerders intussen worden opgevangen in het reguliere opvangnetwerk (pagina 67) en het rapport maakt geen gewag van problemen ter zake.”* Vervolgens wordt in de beslissing tot weigering van verblijf het volgende gesteld: *“Een andere recente bron is het rapport van de Zwitserse non-gouvernementele organisatie SFH (‘Schweizerische Flüchtlingshilfe’ -Aufnahmebedingungen in Italien. Zur aktuellen Situation von Asylsuchenden und Schutzberechtigten, insbesondere Dublin-Rück-kehrenden in Italien”, Bern, augustus 2016, een kopie van dit document wordt toegevoegd aan het administratief dossier). Dit rapport, dat een actualisatie is van een rapport uit 2013, besteedt ruim aandacht aan het lot van personen, die binnen het kader van Verordening 604/2013 aan Italië worden overgedragen. We wensen te benadrukken dat de auteurs hun aandacht hebben gericht op de situaties in Rome en Milaan en zelf verklaren dat de bemerkingen hieromtrent niet kunnen worden getransponeerd op de algemene situatie in Italië (‘Der vorliegende Bericht zeigt die Situation in Italien anhand der Beispiele Rom und Mailand auf. Aufgrund der grossen Unterschiede, die zwischen den einzelnen Regionen und auch auf der Ebene der Gemeinden bestehen, ist es nicht möglich, einen Überblick über die Situation im ganzen Land zu geben’ pagina 5). Wat de situatie van ‘Dublin-terugkeerders’ betreft zijn we van oordeel dat lezing van dit rapport geenszins doet besluiten dat terugkeerders geen toegang zouden krijgen tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en uitgesloten zijn van bijstand. Zo meldt het rapport dat zowel in Rome als Milaan ngo’s, die bijstand verlenen aan terugkeerders, operationeel zijn. Deze informatie wordt bovendien bevestigd middels de verklaringen van de betrokkene, die zelf aangaf dat ze in Milaan gedurende 1 maand de hulp kreeg van een NGO. We merken op dat de auteurs verscheidene malen opperen dat wat de opvang van verzoekers voor internationale bescherming betreft Italië niet voldoet aan zijn verplichtingen, voortkomende uit de Europese richtlijn ter zake (pagina 12). We zijn echter van oordeel dat deze conclusie ons inzien niet kan worden gerechtvaardigd door het door de auteurs aangebrachte materiaal. Het rapport maakt inderdaad gewag van tekortkomingen, maar volgens*

ons niet in die mate en op een dergelijke schaal dat dient te worden besloten dat Italië zijn verplichtingen in het algemeen niet nakomt.” Hieraan wordt toegevoegd “dat in het reeds geciteerde AIDA-rapport wordt gesteld dat de Italiaanse instanties zich blijven inzetten om de opvangcapaciteit met name in het SPRAR-opvangnetwerk te vergroten. In het boven geciteerde rapport van het SFH wordt ook gewezen op het gedurende de voorbije vier jaar sterk toegenomen aantal opvangplaatsen (“Das Aufnahmesystem in Italien ist innerhalb von vier Jahren von ca. 5.000 Plätzen auf ca. 120.000 Plätze gewachsen. Die staatliche Aufnahmekapazität betrug im Februar 2016 105.248 Plätze”, pagina 15). Verder wensen we de aandacht te vestigen op de recente jaarlijkse samenkomst van het Ministerie van Binnenlandse Zaken en de nationale Vereniging van Gemeenten (ANCI - "Associazione nazionale Comuni Italiani") waar het plan werd ontvouwd voor een verdere uitbouw van een uniform opvangsysteem en de verdere expansie van het SPRAR-netwerk (“The plan envisages the phasing out of the CAS, with a view to the consolidation of a uniform reception system across the country. This system would entail an expansion of the SPRAR system, through equitable distribution of asylum seekers and migrants across 8.000 municipalities in the country”, <http://www.asylumineurope.org/news/19-10-2016/italy-plans-uniform-reception-system-through-sprarexpansion>)." Verzoekster weerlegt deze informatie, die de door haar naar voren gebrachte cijfers minstens enigszins nuanceert, niet met recentere gegevens. Zij toont niet concreet aan dat zij geen opvang zal kunnen verkrijgen. Zij kan dus zeker niet zomaar worden bijgetreden waar zij stelt dat verweerder onzorgvuldig zou hebben gehandeld omdat het risico reëel zou zijn dat zij verstoken zou blijven van de materiële opvang en gezondheidszorg zoals bedoeld in artikel 17 van de Opvangrichtlijn.

In fine van haar middel verwijst verzoekster nog naar een aantal consideransen uit de Opvangrichtlijn, waarbij zij betoogt dat zij “onveilig verblijft in Polen” (sic). De Raad herhaalt dat verzoekster nergens concreet aantoont dat er voor de Belgische overheid redenen zouden bestaan om omwille van de mensonwaardige omstandigheden in de Italiaanse opvangstructuren toepassing te maken van de soevereiniteitsclausule uit de Dublin III-verordening. Er wordt immers geen schending van artikel 3 van het EVRM of van artikel 4 van het Handvest gelet op de opvangvoorzieningen in Italië aannemelijk gemaakt.

In het licht van wat hierboven wordt besproken, maakt verzoekster met haar betoog en de verwijzing naar rapporten/artikelen niet aannemelijk dat de genuanceerde benadering door verweerder over de opvang en behandeling van asielzoekers, met name Dublinterugkeerders, op grond van informatie uit gezaghebbende internationale bronnen, steunt op een incorrecte feitenvinding, miskenning van de voorliggende gegevens, een partiële of selectieve lezing van de gebruikte rapporten dan wel kennelijk onredelijk is, quod non in casu. De Raad stelt vast dat verzoekster de conclusies die worden getrokken uit de aangehaalde rapporten niet weerlegt.

Verzoekster maakt niet aannemelijk dat zij als asielzoeker bij overdracht naar Italië zal worden onderworpen aan onmenselijke en vernederende behandelingen in strijd met artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest, omwille van de fundamentele of structurele tekortkomingen in de opvang en behandeling van asielzoekers, in het bijzonder Dublinterugkeerders, aldaar. Er blijken geen ernstige en bewezen motieven om het bestaan van een systematische praktijk van schendingen aan te nemen en om aan te nemen dat zij, als asielzoeker en Dublinterugkeerder, behoort tot een groep die wordt blootgesteld aan dergelijke systematische praktijk.

3.2.2.10. Aangezien geen systeemfouten worden aangetoond in de asielprocedure en de opvangvoorzieningen in Italië, moet worden nagegaan of verweerder voldoende rekening heeft gehouden met de individuele situatie van verzoekster in het licht van het gegeven dat zij als asielzoeker behoort tot een kwetsbare groep.

Ook hier dient te worden aangenomen dat verweerder is nagegaan of er op individuele gronden redenen zijn die een overdracht aan Italië in de weg staan. Hij stelde evenwel vast dat verzoekster geen gewag maakte van concrete ervaringen, persoonlijk ondergane situaties of omstandigheden tijdens haar verblijf in Italië die door haar als een onmenselijke of vernederende behandeling werden ervaren of die zouden wijzen op een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden in strijd met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest. Hij stelde ook vast dat verzoekster aangaf geen gezondheidsproblemen te hebben en zij geen attesten of andere elementen aanbracht die aanleiding geven te besluiten dat redenen van gezondheid een overdracht aan Italië zouden verhinderen. Hij wees er op dat niet blijkt dat verzoekster op materieel, fysiek of psychologisch vlak dermate specifieke noden heeft dat er sprake is van een uitgesproken kwetsbaarheid die noopt tot bijkomende concrete en individuele waarborgen.

Verzoekster verwijst naar een passage uit de beslissing tot weigering van verblijf waarin haar gezondheidstoestand wordt besproken. Volgens verzoekster ging verweerder onzorgvuldig te werk door geen rekening te houden met het feit dat zij tandverzorging behoefde. Verzoekster verwijst hierbij naar een bijlage bij haar verzoekschrift.

De Raad merkt op dat verzoekster ter gelegenheid van haar zogeheten 'Dublininterview' van 22 november 2016 uitdrukkelijk het volgende verklaarde: *"Ik heb geen problemen met mijn gezondheid"* (Dublininterview, 22 november 2016, vraag 32). Verzoekster maakt niet aannemelijk dat het document waaruit blijkt dat het Rode Kruis-centrum van Sprimont de kosten van tandartsbezoeken van eind januari 2017 ten laste nam, zou betekenen dat haar gezondheidstoestand problematisch zou zijn of dat zij hierdoor een bijzonder kwetsbaar profiel zou hebben. Er wordt immers nergens aangegeven welke de aard is van de tandverzorging die zij behoefde. Bijgevolg kan verweerder geen onzorgvuldigheid worden verweten doordat hij hiermee geen rekening heeft gehouden. Verzoekster doet met haar betoog geen afbreuk aan de pertinente overwegingen uit de beslissing tot weigering van verblijf dat zij *"tijdens de gehele duur van haar asielaanvraag geen attesten of andere elementen aanbracht die aanleiding geven te besluiten dat redenen van gezondheid een overdracht aan Italië zouden verhinderen of dat redenen van gezondheid bij overdracht zouden leiden tot een risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest"*.

Hoewel verzoekster als asielzoeker behoort tot een kwetsbare groep die bijzondere bescherming vereist, blijkt niet dat in haar concrete situatie individuele garanties hadden moeten worden gevraagd van de Italiaanse asielinstanties. Immers toont zij niet aan dat zij zodanige specifieke noden heeft op materieel, fysiek of psychologisch vlak dat er sprake is van een extreme kwetsbaarheid die noodzaakt dat in casu bijkomende concrete en individuele waarborgen moeten worden verkregen over de specifieke omstandigheden waarin zij zal worden opgevangen (cf. EHRM A.S/Zwitserland, 30 juni 2015; EHRM 13 januari 2015, A.M.E/Nederland; EHRM 4 november 2014, Tarakhel/Zwitserland).

In recente rechtspraak bevestigt het EHRM dat de overdracht van volwassen alleenstaande asielzoekers, ongeacht of ze mannelijk dan wel vrouwelijk zijn, inclusief die asielzoekers die medische behandeling nodig hebben maar niet ernstig ziek zijn, geen aanleiding geeft tot een schending van artikel 3 van het EVRM (EHRM 4 oktober 2016, nr. 30474/14, Ali e.a. v. Zwitserland en Italië, § 15, 34 en 36).

Dat in casu de overdracht plaats heeft na stilzwijgend akkoord van Italië noodzaakt op zich niet dat er bijkomende individuele garanties moeten worden gevraagd. Het uitvoeren van een Dublinoverdracht op basis van een stilzwijgend akkoord is uitdrukkelijk voorzien in artikel 22 (7) van de Dublin III-verordening en houdt de verplichting in om de persoon over te nemen en te zorgen voor passende regelingen voor de aankomst.

Gelet op het bovenstaande dient te worden vastgesteld dat verzoekster het individuele karakter van het risico op een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest niet aantoot.

3.2.2.11. Uit de beslissing tot weigering van verblijf blijkt duidelijk dat de risico's bij verwijdering naar Italië door verweerder werden nagegaan, zowel wat betreft een eventuele systematische praktijk van schendingen als wat betreft een risico op schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest omwille van omstandigheden eigen aan haar geval.

Noch het betoog van verzoekster noch het administratief dossier bevat elementen die er op wijzen dat zij bij een overdracht naar Italië omwille van omstandigheden eigen aan haar geval het risico loopt op een schending van artikel 3 van het EVRM. Verzoekster toont verder niet aan dat de omstandigheden van opvang of de asielprocedure zodanig zijn dat deze als strijdig met artikel 3 van het EVRM moeten worden beschouwd. Gelet op het voorgaande dient te worden vastgesteld dat verzoekster geen schending van artikel 3 van het EVRM aannemelijk maakt en bijgevolg evenmin van artikel 4 van het Handvest dat met artikel 3 van het EVRM overeenstemt. Verzoekster toont ook niet aan dat er sprake is van een schending van artikel 17 van de Opvangrichtlijn.

3.2.2.12. Verzoekster maakt niet aannemelijk dat verweerder de beslissing tot weigering van verblijf niet zorgvuldig heeft voorbereid, noch dat deze beslissing is tot stand gekomen met miskenning van de voorliggende gegevens of op grond van een incorrecte feitenvinding. Evenmin maakt verzoekster

aannemelijk dat deze beslissing kennelijk onredelijk is. De relevantie van het gestelde dat “*geen redenen van nationale veiligheid of openbare orde [zijn] onderzocht of voorhanden [zijn] die de bestreden beslissing noodzakelijk maken*” blijkt niet. Een schending van de materiële motiveringsplicht of van het zorgvuldigheidsbeginsel blijkt niet.

3.2.2.13. Wat de aangevoerde schending van het recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel betreft, zoals bedoeld in artikel 13 van het EVRM en artikel 47 van het Handvest, merkt de Raad op dat artikel 39/83 van de Vreemdelingenwet voorschrijft dat niet kan worden overgegaan tot een gedwongen tenuitvoerlegging van de verwijderings- of terugnrijvingsmaatregel totdat de Raad zich heeft uitgesproken over de ingeleide vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid. Aldus heeft verzoekster een rechtsmiddel (kunnen) laten gelden tegen de bestreden beslissingen waarbij zij de schending van een bepaling van het EVRM of het Handvest kon aanbrengen dat van rechtswege schorsende werking heeft zodat zij niet kan voorhouden dat er sprake is van een schending van het recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel uit artikel 13 van het EVRM of uit artikel 47 van het Handvest.

3.2.2.14. De overige onderdelen van het middel, waaronder de ingeroepen schending van artikel 2 van de Vreemdelingenwet, hebben betrekking op het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten en dienen, nu reeds werd vastgesteld dat het beroep niet ontvankelijk is in zoverre het is gericht tegen deze beslissing, niet nader te worden onderzocht.

3.2.2.15. Het middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3.2.3. Verzoekster heeft geen gegrond middel aangevoerd dat kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing van weigering van verblijf.

4. Kosten

Verzoekster werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat geen standpunt dient te worden ingenomen inzake de kosten van het geding.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig mei tweeduizend zeventien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS